

1.

Мене звати Себастьян Руд. Хоч я доволі відомий громадський адвокат, ви не побачите моє імені на рекламних щитах чи автобусних зупинках, воно не кинеться вам в очі із жовтих сторінок. Я не фінансую можливості потрапити в телевізор, однак таки часто туди потрапляю. Моє імені немає в жодному телефонному довіднику. Я не маю звичайного офісу. Я ношу зброю — легально — оскільки мое ім'я і зовнішність можуть привертати увагу того штибу людей, представники якого зазвичай мають зброю і не вагаються, щоб нею скористатися. Живу я сам, сплю зазвичай сам, та мені й невластиві терпіння і чуйність, необхідні для дружби. Закон — це мое життя, він завжди цілком мене поглинає і лише часом винагороджує. Я б не називав його «ревнивою коханкою», як хвацько висловився якийсь невідомий добродій. Це більше схоже на владну дружину, яка контролює чекову книжку. Та шляху назад немає.

Щоночі мені доводиться спати в дешевих мотельних кімнатах, щотижня в інших. Я не прагну заощадити, радше просто намагаюся лишитися в живих. Є чимало людей, які залюбки пришили б мене просто зараз, кілька з них висловились цілком однозначно. На юрфасі не розказують, що якось вам доведеться захищати людину, звинувачену у злочинах настільки мерзених, що звичайним мирним громадянам пасувало б повстати і погрожувати прикінчiti звинуваченого, його адвоката й навіть суддю.

А мені вже цим погрожували. Це складова роботи адвоката негідників, вузької професійної спеціалізації, до якої мені довелося втрапити десять років тому. Коли я закінчив юридичний факультет, роботи було негусто. Я неохоче взявся за практику на умовах часткової зайнятості в державному офісі громадського захисту. Звідти подався до невеличкої збиткової фірми, яка займалася винятково захистом у кримінальних справах. За кілька років та фірма збанкрутувала, і я опинився на вулиці, сам-один серед безлічі таких само охочих підзаробити.

Визначальною для мене стала одна справа. Не можу сказати, що вона зробила мене відомим. Та й справді, як можна назвати відомим адвоката в місті з мільйонним населенням? Чимало пройдисвітів вважають себе відомими. Вони посміхаються вам з рекламних щитів, ніби вмовляючи вас збанкрутити, і чваняться в телевізійній рекламі, начебто широко турбуються про ваші тілесні ушкодження. Однак за публічність їм доводиться платити. Я не з таких.

Триває мій процес у понурому забитому провінційному містечку Міло, за дві години від моого житла у Сіті. Я захищаю розумово неповноцінного вісімнадцятирічного хлопчина, звинуваченого у вбивстві двох маленьких дівчаток у спосіб найжахливіший зі всіх, що я бачив, а бачив я чимало. Мої клієнти майже завжди винні, тож я не надто побиваюся, коли вони отримують те, на що заслужили. Однак у цій справі Гарді не винен, та суть не в цьому. Не в цьому суть. Цими днями для Міло важливо те, що Гарді засудять і винесуть смертний вирок з якнайшвидшим приведенням у дію, аби місту полегшало і воно рушило далі. І куди ж йому рушати? А біс його зна, мене це не обходить. Ця місцина п'ятдесят років рухалася до занепаду, тож один паршивий

вирок навряд чи змінить цей напрямок. Я читав і чув тезу про те, що Міло потребує «завершення справи», хай би що то означало. Треба бути ідіотом, аби повірити, що це містечко якимось чином досягне розквіту, добробуту й терпимості, щойно стратити Гарді.

Моя робота неоднозначна і складна, та водночас дуже проста. Штат платить мені за надання якнайкращого захисту підзахисним, яким загрожує смертна кара, а отже я повинен змагатися не на життя, а на смерть і дерти горлянку в судовій залі, де ніхто мене не слухає. Гарді висунули обвинувачення ще в день арешту, і це слухання є чистою формальністю. Тупі безголові копи сфабрикували докази. Прокурор про це знає, та йому бракує сміливості. А ще він думає переобратися наступного року. Суддя дрімає. Присяжні — милі й прості люди — наївно спостерігають за процесом і незмінно охоче вірять у брехні, що їх виголошують поважні можновладці з трибуни свідка.

У Міло не бракує дешевих мотелів, однак я не можу тут залишатися. Мене лінчують, а чи спалять живцем, а чи, якщо мені пощастиТЬ, снайпер поцілить мені межі очі, і все завершиться вже за мить. Державна поліція надає охорону під час слухань, та я чудово знаю, що ці хлопці собою не ризикуватимуть. Вони дивляться на мене такими ж очима, як і більшість людей. Я патлатий нахабний фанатик, схиблений на боротьбі за права убивць дітей і все таке.

До мотелю, в якому я зупинився зараз, «Гемптон Інн», від Міло двадцять п'ять хвилин їзди. Номер коштує 60 доларів за ніч, штат компенсує мені ці витрати. У сусідньому номері мешкає Напарник — озброєний до зубів здорований, який одягається в чорні костюми і всюди мене супроводжує. Напарник мені і водій, і охоронець, і довірена особа, і помічник,

і посильний, і єдиний друг. Я здобув його прихильність, коли суд присяжних визнав його невинним в убивстві офіцера наркоВІДДІлу, який працював під прикриттям. Із судової залі ми вийшли пліч-о-пліч і відтоді стали нерозлийвода. Принаймні двічі його намагалися вбити колишні поліцейські. Одного разу полювали на мене.

Ми тримаємося. Чи, може, я мав би сказати — ми ухиляємося.

2.

О восьмій ранку Напарник стукає в мої двері. Час виrushati. Ми вітаемося і всідаємося у мою машину — великий чорний вантажний фургон «Форд», добряче переобладнаний, щоб задовольняти мої потреби. Оскільки фургон є й офісом, задні сидіння було переставлено навколо столика, що розкладається від стіни. Є й софа, на якій я зазвичай ночую. Усі вікна затемнені й куленепробивні. Є телевізор, стереосистема, інтернет, холодильник, бар, кілька стволів і чистий одяг. Ми з Напарником влаштовуємося на передніх сидіннях і, виїжджаючи з парковки, розпаковуємо гамбургери з фастфуду. Немаркований поліцейський автомобіль рухається попереду нас, супроводжуючи до Міло. Ще один такий автомобіль іде за нами. Остання погроза надійшла електронною поштою два дні тому.

Напарник не озивається, поки до нього не заговорять. Я не запроваджував цього правила, але я його обожнюю. Напарника анітрохи не бентежать тривалі паузи в розмовах, як і мене. Майже не розмовляючи, з роками ми навчилися спілкуватися кивками, підморгуванням і мовчанням. На півдорозі до Міло відкриваю файл і починаю робити нотатки.